

**Јас ја стекнав верата во исламот без
да ја изгубам мојата вера во Исус
Христос, нека е мир над него, ниту во
било кој од Божјите пророци**

**„Кажи: О вие луѓе на Книгата! Дојдете до
збор што е еднаков помеѓу нас и вас: да не
обожуваме никој освен Аллах, и да не Му
припишуваме ништо во божество...”
(Куран 3:64)**

**Подготвено од:
Мухаммад ел-Сајид Мухаммад**

**[Од книгата: Зошто да веруваме во Пророкот на исламот,
Мухаммад, мир над него?]**

[Why Believe in the Prophet of Islam, Muhammad (peace be upon him)?]
Во согласност со насловот што го разгледуваме:

„Јас ја стекнав верата во исламот без да ја изгубам мојата вера во Исус Христос, нека е мир над него, ниту во било кој од Божјите пророци.“,

се поставува прашањето:

Зошто исламот е добивка и победа? И како е можно да не ја изгубам верата во Исус Христос, мир над него, или во било кој пророк?

Најпрвин, неопходно е човек да биде ослободен од лични желби и предрасуди за да може да му пристапи на прашањето со разумен и логичен ум, следејќи го она на што се согласуваат здраворазумните луѓе, користејќи го благословот на размислувањето што Аллах (Бог) им го подарил на луѓето — особено кога станува збор за прашањата на верата во Бога, Создателот, Возвишениот и Славниот, и за верувањето за кое секој поединец ќе биде одговорен пред својот Господ. Ова бара способност да се разликува помеѓу вистината и заблудата и, според човечката природа, да се избере вистинската вера што одговара на величието на Бога.

Накратко, некои од овие докази и поткрепи се:

Прво: Пророкот Мухаммад, мир над него, уште од својата младост беше познат меѓу својот народ по извонредниот морал. Овие особини јасно ја покажуваат Божјата мудрост во изборот за пророк. Најважни меѓу овие особини се неговата искреност и доверливост. Невозможно е човек познат по овие доблести, на кој дури му дадоа прекари врз основа на нив, да ги напушти вистината и искреноста и да ги лаже луѓето – а уште помалку да лаже за Бог тврдејќи дека е пророк и пратеник.

Второ: Неговиот повик, мир над него, е во согласност со чистите природни инстинкти и со здравиот разум. Ова вклучува:

☞ Повик за вера во постоењето на Бог, Неговата единственост во божественоста, Неговото Величество и Неговата огромна Моќ.

☞ Не упатувај молитва или обожување кон никого освен Него (нити кон

луѓе, нити кон камења, нити кон животни, нити кон дрвја...).

☞ Не стравувај и не надевај се на никого освен Него.

Бидејќи, како што човекот размислува: „Кој ме создаде и ги доведе во постоење сите овие созданија?“ – логичниот одговор е дека Оној Кој ги создал и ги довел во постоење сите овие нешта, мора неизбежно да биде Силен и Славен Бог, опишан со моќта да создава од ништо (зашто е нелогично нешто да произлезе од ништо само по себе).

А кога ќе праша: „Кој го создал тој Бог?“ – и ако одговорот биде: „Тоа е друг бог со моќ и величие,“ тогаш човекот ќе биде принуден да го повторува истото прашање бесконечно. Затоа, логичниот одговор е дека нема создавач за тој Бог – Создателот, бидејќи Тој поседува апсолутна моќ над сè и создава од ништо. Само Тој ја поседува таа способност. Затоа, Тој е Вистинскиот Бог, Единствениот, Недостижниот, Единствениот достоин за обожување.

Дополнително, не му прилега на Бог (Аллах) да живее во тело на создаден човек кој спие, мокри и врши нужда. Истото важи и за животните (како кравите и други), особено бидејќи крајот на сите е смрт и распаѓање во смрдливи трупови.

📖 *Види ја книгата:*

„Мирен дијалог меѓу хиндуист и муслиман“.

“*A Quiet Dialogue between a Hindu and a Muslim*”.

☞ Повик да не се прикажува Бог во статуи или други облици, бидејќи Тој е далеку повозвишен од која било слика што човекот може да ја замисли или создаде според своите желби.

📖 *Види ја книгата:*

„Мирен дијалог меѓу будист и муслиман“.

“*A Peaceful Dialogue Between a Buddhist and a Muslim*”.

☞ Повик за отфрлање на идејата дека Бог има потреба да има дете, бидејќи Тој е Единствен, не е роден и не раѓа. Ако би имал дете, што би го спречило да има две, три или повеќе деца? Зар тоа не би довело до припишување божественост на нив? Тоа пак би довело до упатување молитви и обожување кон повеќе богови.

☞ Повик за очистување на Бог од одвратни атрибути што му се припишуваат во други вери, како на пример:

- Прикажувањето на Бог во јудаизмот и христијанството како Бог Кој се кае и жали што го создал човекот, како што стои во Битие 6:6 [христијанската Библија ги содржи еврејските списи како дел од т.н. Стариот Завет]. Каење и жалење се својствени само за оној што направил грешка поради незнаење на последиците.
- Прикажувањето на Бог како се одмара по создавањето на небесата и земјата, како што стои во Излез 31:17, и дека ја повратил својата енергија (според англискиот превод). Одмор и повраток на енергија се потребни само по замор и исцрпеност.

📖 Види ја книгата:

„Споредба меѓу исламот, христијанството, јудаизмот и изборот меѓу нив“.

“A Comparison Between Islam, Christianity, Judaism, and The Choice Between Them”

☞ Повикот да се ослободи Бог од особината на расизам, бидејќи Тој, спротивно на тврдењата на јудаизмот, не е бог на одделни поединци или групи. Како што луѓето се природно создадени од својот Бог да ја одбиваат и мразат расната пристрасност, така е недолично на Бога — Кој ја вградил таа природна склоност во нив — да му се припишува таква особина.

☞ Повик да се верува во величественоста, совршенството и убавината на Божјите атрибути — Неговата бескрајна моќ, совршена мудрост и сѓопфатно знаење.

☞ Повик да се верува во божествените книги, пророците и ангелите. Тоа се споредува со машина и човек. Како што

машината со сложени делови има потреба од упатство од нејзиниот создавач за да се знае како да се користи и да не се расипе (што подразбира признание на создавачот), така и човекот – многу посложен од која било машина – има потреба од Упатство и Објава што ќе ја регулира неговата живејачка според начелата на неговиот Господ. Тоа упатство му е пренесено преку Божјите пророци, на кои им била објавена таа порака преку ангелот кој ја доставува Божјата објава во вид на закон и наука.

☞ Повик за возвишување на статусот и достоинството на Божјите пророци и пратеници и за нивно очистување од дела што им се припишуваат во други вери, но се недостојни за доблесен човек, а камоли за пророк. На пример:

- Обвинувањето на пророкот Арон од страна на јудаизмот и христијанството дека обожувал златно тело, дури и дека изградил храм за него и ги повикал Израелците да го обожуваат – Излез 32.

- Обвинувањето дека пророкот Лот пиел алкохол и ги оплодил своите две ќерки кои му родиле деца – Битие 19.

- Критикувањето на оние што Семокниот Аллах ги избрал да бидат Негови посредници помеѓу Него и Неговото создание, и да ја пренесат Неговата порака, е еднакво на критикување на Неговиот избор и на опишување на Бога како незнаен за сокриеното и без мудрост — поради, наводно, лошиот избор на оние што треба да бидат пример, односно на пророците и пратениците кои треба да бидат светилки на упатство за сите луѓе.

Се поставува прашањето: ако самите пророци и пратеници не би биле заштитени од таквите неморали што им се припишуваат, дали нивните следбеници би биле безбедни од нив? Таквото верување би можело да послужи како изговор за паѓање во истите неморалности и за нивното ширење.

☞ Повикот за верување во Судниот ден, кога созданијата ќе бидат воскреснати по својата смрт, по што ќе следи полагање сметка. Наградата ќе биде голема отплата (во вечен блажен

живот) за верата и доброто, а тешката казна (во беден живот) за неверството и злото.

☞ Повикот кон праведно законодавство и возвишени учења, и исправување на изобличувањата во верувањата на претходните религии. Пример за тоа е:

- Жената: Додека јудаизмот и христијанството ја обвинуваат Ева (сопругата на Адам, мир на него) дека била причина за Адамовата непослушност, затоа што го наговорила да јаде од забранетото дрво (Битие 3:12), и дека Бог ја казнил неа и нејзините потомци со болката на бременоста и раѓањето (Битие 3:16), Светиот Кур’ан објаснува дека Адамовата непослушност била резултат на искушението од Шејтанот (а не од неговата сопруга Ева), како што стои во [Сура Ел-А’раф: 19-22] и [Сура Та-Ха: 120-122], со што ја укинува омразата кон жените што ја носеле претходните религии заради тоа верување. Исламот дојде со повикот за почитување на жената во сите фази од нејзиниот живот. Пример за тоа е зборот на Пратеникот Мухамед (мир на него): „Однесувајте се со добрина кон жените“ [Сахих ел-Бухари], и неговиот збор: „Кој ќе има ќерка и нема да ја закопа жива, нема да ја понижи и нема да му даде предност на синот над неа – Аллах ќе го воведо во Рајот поради неа“ [пренесено од Ахмед].

- Војните: Додека јудаизмот и христијанството пренесуваат многу приказни за војни што повикуваат на убивање и уништување на сите – вклучувајќи деца, жени, старци и мажи – како што е наведено во (Исус Навин 6:21) и други, што објаснува зошто денешниот свет има жед за крвопролевање и е рамнодушен кон масакри и геноциди (како што се случува во Палестина), исламот покажува толеранција во војната преку забрана на измама и забрана на убивање на деца, жени, старци и неборци. Пример за тоа е зборот на Пратеникот Мухамед (мир на него): „Не убивајте новороденче, дете, жена или старец“ [пренесено од Ел-Бејхаки], и тој наредува да се биде добар кон заробеници кои се бореле против муслиманите и забранува нивно малтретирање.

 Ве молиме погледнете ја книгата:

„Исламските учења и како тие ги решаваат минатите и сегашните проблеми“.

“Islam's Teachings and How They Solve Past and Current Problems”.

Трето: Чудата и вонредните настани што Аллах ги направил преку Пратеникот Мухамед (мир на него) како сведоштво за Божјата поддршка за него. Тие се делат на:

- **Огледливи чуда**, како што е истекувањето на вода од неговите прсти (мир на него), што имало клучна улога во спасување на верниците од жед во неколку наврати.

- **Неогледливи (нематеријални) чуда**, како што се:

- Неговите одговорени молитви, како молитвата за дожд.

- Пратеникот Мухамед (мир на него) прорекол многу невидени работи: како што се идните освојувања на Египет, Константинопол и Ерусалим, како и ширењето на муслиманското владеење. Тој исто така прорекол и освојување на Ашкелон во Палестина и неговото приклучување кон Газа (позната како Газа Ашкелон) со неговите зборови: „Најдоброто цихадување е на границите, а најдоброто од него е во Ашкелон“ [Силсилату Сахиха од Ел-Албани], што суптилно укажува дека ова место ќе биде поприште на голем цихад во иднина, што ќе бара големо трпение од благородните борци преку истрајност и одбрана во името на Аллах. Сето што го прорекол, се остварило.

- Пратеникот Мухамед (мир на него) уште пред повеќе од 1400 години прорекол многу научни и невидливи факти, а современата наука подоцна ја потврди вистината и прецизноста на неговите зборови. Пример за тоа е неговото кажување: „Кога ќе поминат четириесет и две ноќи над капката (спермата), Аллах испраќа ангел кај неа, кој ѝ ја оформува формата и ѝ го создава слухот, видот, кожата, месото и коските...“ [го пренесува Муслим].

- Современата наука откри дека почнувајќи од 43-иот ден од оплодувањето, скелетната структура на ембрионот почнува да се

формира, а човечката форма почнува да се појавува – што целосно го потврдува она што го рекол Пратеникот.

- Чудото на Кур'анот (најголемото чудо што ќе трае до Судниот ден) со својот единствен стил – дури и најелоквентните Арапи не можеа да создадат дури ни едно поглавје како неговото најкратко поглавје.

- Светиот Куран спомнува многу работи од невидливиот свет — минати, сегашни и идни — вклучувајќи бројни научни факти што никој не можел да ги знае пред повеќе од 1.400 години. Подоцна, современата наука ја откри вистинитоста и точноста на она што Куранот го пренесува. Ова стана причина многу научници од различни научни области да го прифатат исламот.

[Меѓу оние кои јавно изразиле длабоко восхитување кон астрономските факти во Светиот Куран е проф. Јошихиде Козаи, директор на Токиската опсерваторија во Јапонија].

Пример за тоа е покажувањето дека Севишниот Аллах ќе продолжи да ја шири вселената, како што вели во Своето кажување: „А небото – Ние го изградивме со сила, и Ние, навистина, го прошируваме“ [Аз-Заријат: 47]. Ова не беше научно откриено до оваа модерна ера. Колку се прецизни зборовите на Светиот Кур'ан и неговиот повик кон знаење и размислување!

- Првото објавено откровение што Аллах го испрати од ајетите на Кур'анот беше Неговото кажување: „**Читај во името на твојот Господ Кој создаде**“ [Алак: 1]. Читањето е патот кон знаење и разбирање, и преку тоа – напредокот на човештвото во сите области на животот.

 Погледнете ја книгата:

„Исламот и откритијата на современата наука како доказ за вистинитоста на пратеништвото на Мухаммед (мир на него)“.

“Islam and the Discoveries of Modern Science as the evidence and proofs of the prophethood and messengership of Muhammad (peace be upon him)”.

■ Логично забелешување: Она што беше спомнато е праведен критериум што секој ум, без разлика на нивото, може да го разбере за да ја препознае веродостојноста на секој пророк или пратеник, и преку тоа – вистинитоста на неговиот повик и порака. Ако на Евреин или Христијанин му се постави прашање: Зошто веруваш во пратеништвото на одреден пророк кога не си бил сведок на ниту едно негово чудо? Одговорот би бил: Поради континуираните сведоштва на пренесувачите на неговите чуда.

✓ Овој одговор логично води до верување во Пратеникот Мухаммед (мир на него), бидејќи континуираните сведоштва на пренесувачите на неговите чуда се повеќе од оние за кој било друг пророк.

■ Дополнително на сето тоа, преку неговата биографија што Аллах ја сочувал, вистинитоста на неговиот повик станува очигледна:

1. Неговата постојана посветеност да го практикува она што го повикуваше – вклучувајќи ги обредите на богослужба, возвишените поуки и благородниот морал – заедно со неговата побожност и откажување од овој минлив свет.

2. Пратеникот Мухаммед (мир на него) ги одби понудите на луѓето од Мека за богатство, власт, чест и брак со најугледните нивни ќерки – сè во замена да се откаже од својот повик (кон единството на Аллах, чистото обожување на Него, откажувањето од идолопоклонство, повикување кон добрина и забрана на злото), додека поднесуваше тешка болка од повредите, непријателствата, прогонствата, па дури и војни од неговиот народ поради својот повик (мир на него).

3. Неговата грижа да ги научи своите следбеници да не претеруваат во неговата пофалба. Тој рече: „Не ме фалете претерано, како што христијаните го фалеа синот на Марија. Јас сум само слуга, па кажете: ‘Слугата на Аллах и Неговиот Пратеник’“ [Сахих ал-Бухари].

4. Заштитата што Аллах му ја даде сè додека не ја пренесе својата порака, и Аллах му овозможи да ја воспостави исламската држава.

✓ Зарем сето ова не е доволен доказ дека тој (мир на него) е вистинит во своето тврдење и дека е пратеник од Аллах?

➤ Од 5 Мојсеева (33:2) забележуваме дека фразата „и дојде со десет илјади свети“ е испуштена во арапскиот превод по изразот „и блесна од гората Фаран“, иако тоа наликува на пророчката најава за Пратеникот Мухаммед (мир над него), како изгревање на сонцето и ширење на неговата светлина по хоризонтите. Во 1 Мојсеева (21:21) се вели: „И живееше –Исмаил– во пустината Фаран“, а познато е преку постојана предавачка традиција (мутавотир) дека Исмаил (мир над него) живеел во областа Хиџаз. Затоа, планините на Фаран се планините на Хиџаз во Мека, и оваа локација директно упатува на Пратеникот Мухаммед (мир над него) кога тој влезе во Мека како победник без пролевање крв и ги прости луѓето на градот, придружуван од десет илјади придружници. Оваа испуштена фраза [и дојде со десет илјади свети] е потврдена во King James Version (KJV), American Standard Version (ASV) и Amplified Bible (AMP).

➤ Исто така, во песната на аџиите во (Псалм 84:6), зборот (Васа) е заменет во арапскиот текст, така што не упатува јасно на аџилак во Кааба во Мека, родното место на Пратеникот Мухаммед (мир над него), бидејќи (Мека) е наречена (Васа). Во Свештениот Куран, таа е спомната како „Бака“ во [Али Имран: 96], а овој збор е потврден и во KJV и други преводи како [valley of Бака], каде што првата буква е голема (В) за да се покаже дека станува збор за сопствена именка, а сопствените имиња не се преведуваат.

📖 За повеќе детали, погледнете ја книгата:

„Мухаммед (мир над него) навистина е Божји Пратеник“
“Muhammad (Peace be upon him) Truly Is the Prophet of Allah”.

■ **Умереноста и универзалноста на исламот:**

• Исламот е религија на мирот која ги опфаќа сите луѓе, ги признава нивните права и повикува во вера во сите Божји пратеници.

➤ Исламот доаѓа со умереност во сè, особено во прашањата на верата, и се осврнува на најсуштинското прашање во христијанството – прашањето за Христос (мир над него). Исламот повикува на:

- Вера во пророчката мисија на Исус Христос (мир над него)

- Вера во чудото на неговото раѓање

- Вера во чудото што зборувал уште во лулка како знак од Аллах за да ја ослободи неговата мајка од обвинувањата на јудејците за неморал

- Да ја почитуваме неговата мајка

- И сето тоа како доказ за неговата пророчка мисија подоцна

✓ Од рационална гледна точка:

Ова е логично и умерено гледиште – без негирањето од страна на јудејците на мисијата на Христос (мир над него), нивното клеветење, припишување неморал на неговото раѓање и навредување на неговата мајка, и без претерувањата на христијанството, кое му припиша божественост.

■ **Што го разјаснува ова од логична перспектива:**

➤ Како што здравиот разум и чистата природа не можат да прифатат повик на соединување на човечката природа со животинска природа (на пример, брак меѓу човек и крава), за да се создаде нешто со комбинирана природа, бидејќи тоа би било понижување на човекот, иако и човекот и животното се создадени битија...

➤ Така и разумот и природата не можат да прифатат повик на соединување на божествена и човечка природа, бидејќи тоа би значело понижување на Бог. Постојат огромни разлики меѓу Бог и човек, особено ако тој беше роден од човечки гениталии, и особено ако верувањето вклучува распнување, убивање,

закопување, по навреди и понижувања (како плукање, удирање, соблекување итн.).

→ Такво верување не му прилега на големиот Бог.

➤ Познато е дека Христос (мир над него) јадел храна и имал потреба да се олесни. На Бог не му прилега да се опише на таков начин, ниту пак да се всели во создаден човек кој спие, мокри, врши нужда и носи во својот стомак нечиста и валкана нечистотија.

➤ Како што мал, ограничен сад не може да ја содржи водата на морињата, така не е прифатливо да се тврди дека Бог може да биде содржан во утробата на слабо создание.

➤ Како што не е разумно некој да ја носи вината на друг, дури и да е негов татко или мајка — и тоа е наведено и во христијанството:

„Татковците да не бидат погубувани поради децата, ниту децата поради татковците; секој нека биде погубен поради своето беззаконие“ (Второзаконие 24:16), и исто така: „Душата што греши, таа ќе умре. Синот нема да ја носи вината на таткото, ниту таткото вината на синот. Праведноста на праведниот ќе биде над него, и безбожноста на безбожниот ќе биде над него“ (Езекил 18:20).

Значи, не е логично потомците на Адам да носат грев што не го сториле, поради непослушноста на нивниот татко Адам. Оттука, идејата за наследен грев е отфрлена дури и врз основа на самата Библија, а концептот за откуп со крв станува неоснован и нелогичен.

➤ Ако претпоставиме дека за прошка на Адамовата непослушност (која се состоела само во јадење од забранетото дрво) е потребно распнување и убивање — тогаш зошто тоа да не биде направено на самиот Адам, кој згрешил, туку на Христос — кој бил проповедник, праведник, богобојазлив и посветен на својата мајка? И згора на тоа — да се тврди дека Бог самиот, отелотворен во човечка форма, треба да биде распнат и убиен?

➤ А што со големите гревови и престапи на човештвото по Адам? Дали тие бараат ново распнување и убивање на Бог во ново човечко тело? Ако е така, тогаш човештвото би имало потреба од илјадници „Христоси“ за да ја извршат наводната улога на откуп.

➤ Зошто Бог едноставно да не му прости на Адамовото престапување (Бидејќи тој се покаја и се покаја за своето непослушание.)? Зарем Бог не е способен за тоа? Секако дека е способен.

➤ Ако тврдењето за божественоста на Христос се заснова на тоа што е роден без татко, тогаш што да кажеме за Адам, кој е создаден без татко и без мајка?

➤ Ако тврдењето за божественоста на Христос се заснова на неговите чуда, тогаш што да кажеме за пророкот Мухамед и другите пророци кои исто така покажале многу чуда? Дали некој тврди дека тие се божества?! Секако дека не.

■ **Постои и едно важно логичко појаснување:**

Бидејќи природата на Христос, за кого христијанството тврди дека е божествен откупител, може да биде или смртна или бесмртна, тогаш:

1. Ако природата на Христос е смртна, тогаш тој не е Бог, и тврдењето дека е истовремено Бог и откупител е невалидно.

2. Ако неговата природа е бесмртна затоа што е Бог, тогаш тој не умрел — и така, не постои никакво откупување.

Она што го појаснивме на рационален начин за неоснованоста на верувањето во соединување на божествената и човечката природа во едно суштество во човечка форма, како што се тврди за Христос, исто така важи и за други случаи низ историјата — како што е Кришна во Индија, Буда во источна Азија, и Хорус кај старите Египќани — чии приказни се постари од онаа за Христос.

✓ Затоа станува јасно дека ова верување е ништо повеќе од позајмено од верувањата на древните народи — претставено во различни форми на приказни, митови и легенди — без каква било

вистинска основа во божественото откровение или во рационалниот разум.

- **Појаснување:**

- Христијанството тврди дека Христос (мир над него) е божество, иако тој никогаш не изјавил такво нешто — ниту еднаш — во ниту едно од Евангелијата, со јасен израз како „Јас сум Бог“ или „Обожувајте ме“.

- Тој, исто така, не ги поучувал своите ученици на такво нешто. Напротив, во (Матеј 21:11) стои дека Христос (мир над него) е пророк, како што пишува: „Мнозинството одговори: Ова е Исус, пророкот“. Тој исто така ги научил своите ученици да се молат со поклонување до земја, како што е наведено во (Матеј 26:39). Кому му се поклонил тој? Не беше ли тоа неговиот Бог?! Токму така се врши молитвата и во исламот.

- Христос ги поучувал своите следбеници да се поздравуваат едни со други со поздравот на мирот, како што стои во (Јован 20:21, 26), што е исто така поздрав во исламот: се вели „Мир над вас“, а одговорот е „И над вас мир“.

- Многу луѓе, откако прифатиле ислам, велат: „Сега сме подобри христијани отколку порано“, бидејќи ги следиме вистинските учења на Христос.

- **Појаснуваме:** Во Светиот Куран постои цела сура (поглавје) наречена „Маријам“, која ја велича Христос и неговата мајка (мир над нив) на начин што не постои дури ни во Библијата.

- Исламот ја возвишува положбата на Исус Христос и неговата мајка, и повикува да се верува во него како благороден пророк пратен од Аллах и да се следат неговите учења, бидејќи тие се во согласност со учењата на исламот што ги донесе Пророкот Мухамед (мир над него).

 Ве молиме погледнете ги книгите:

„Тивок дијалог меѓу христијанин и муслиман“

„Зошто да го избереш исламот како религија?“

“A Quiet Dialogue Between a Christian and a Muslim.”

“Why choose Islam as a religion?”

■ **Во заклучок**, бидејќи претставувањето беше објективно и се согласува со јасниот разум кој Аллах ни го дарувал за да разликуваме меѓу вистината и невинистината, и бидејќи се согласува со тоа што чистите души го посакуваат од возвишени верувања — се поставува прашањето за секој кој ја препознал вистината преку доказите за вистинитоста на повикот на Пророкот Мухамед и исламот, но сè уште не поверувал:

- Што те спречува искрено да размислиш за исламот и да разгледаш дали тој ти ги дава потребните одговори на твоите прашања — особено во врска со верувањето во Аллах (Бог), што не можеш да го најдеш во другите религии? Бидејќи ќе бидеш одговорен пред Аллах за твоите верувања и за искреноста во потрагата по вистината.

- Што губам ако го прифатам исламот, кој ми нуди логични и едноставни одговори на сите мои прашања без да ме присилува да прифатам нешто што умот го одбива, и истовремено не ја губам својата вера во Христос (мир над него) — на исправен начин што е во согласност со природата и не се коси со разумот и логичното размислување — туку го задржувам моето почитување и љубов кон него, бидејќи Христос (мир над него) во исламот има возвишен и честит статус, како и неговата мајка, Дева Марија (мир над неа)? И, згора на тоа, не ја губам својата вера во ниту еден пророк?

Нека нè упати Аллах сите кон доброто и вистината.